

Единъ пжтъ азъ ѝ дадохъ гжсеница. Тя я лизна съ езикъ, зажумѣ и прѣглътна; но гжсеницата си остана на земята, защото остритѣ ѝ косъмци я боднаха по езика. Грапавка погледна и видѣ гжсеницата. Тя помисли, че тази е друга, нова и пакъ се помжчи да я глътне. Дълго врѣме тя се мжчи, до гдѣто най-послѣ се сѣти: посмачка съ кракъ косъмцитѣ на гжсеницата, намокри ги съ лига и така тоя пжтъ вече сполучи да я глътне.

Грапавка бѣ много лакомо животно. Колкото и да я хранѣхме денемъ, тя вечеръ пакъ се отправяше на ловъ. Тѣлото ѝ се издуваше много. Каквото насѣкомо хврѣкнѣше или пропѣлзѣше край нея, тя го изядаше безъ да пробира.

Една вечеръ Грапавка бѣ хванала за крака единъ едъръ скакалецъ. Той подскачаше напредъ, тя го теглѣше назадъ и съ го-

лѣма мжка му надви.

По врѣме на жѣтва, привечеръ ние се пошегувахме. Хванахме една свѣтулка, затворихме я въ една бутилка и я оставихме край Грапавка. Тя видѣ насѣкомото, близна съ езикъ тѣй силно, щото бутилката се поклати, зажумѣ и прѣглътна. Отвори очи, -- пакъ свѣтулката отпрѣдѣ ѝ; пакъ близна, като си мислѣше, че гѣлта нова свѣтулка. Ние се изсмѣхме. Тя сѣкашъ сега се сѣти за нашата шега и